

עמת 34406-12-24 - מוחמד טהה נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

עמ"ת 34406-12-24

לפני:	כבוד השופט חאלד כבוב
העורר:	מוחמד טהה
נגד	
המשיבה:	מדינת ישראל
תאריך הישיבה:	ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כבוד השופטת א' פינק) במ"ת 41517-10-24 מיום 10.12.2024; ועל החלטתו מיום 21.11.2024 (כבוד השופטת ש' רנר) י"ז בכסלו התשפ"ה (18 בדצמבר 2024)
בשם העורר:	עו"ד ליאת יונניאן
בשם המשיבה:	

החלטה

זהו ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כבוד השופטת א' פינק) במ"ת 41517-10-24 מיום 10.12.2024, בגדרה בית משפט קמא הורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו; ועל החלטתו מיום 21.11.2024 (כבוד השופטת ש' רנר) בגדרה נקבע קיומן של ראיות לכאורה.

רקע

1. נגד העורר ונאשמים נוספים הוגש כתב אישום המייחס להם, בין היתר, עבירות נגד ביטחון המדינה, על רקע שיתוף פעולה עם סוכן איראני בתקופת מלחמת 'חרבות ברזל' (להלן: הסוכן). בתמצית, על-פי הנטען, נאשם 1 שיתף את העורר במשימות שהטיל עליו הסוכן; העורר היה מעורב, בין היתר, בזריקת רימון הים על בית תוך תיעוד המעשה, לשם 'בימוי' סרטונים ושליחתם לסוכן; ושומר עבור נאשם 1 על מכשיר מבצעי ששימש לתקשורת עם הסוכן. בשל כך, לעורר מיוחסת עבירה של מגע עם

סוכן חוץ.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה בקשה למעצרים של הנאשמים עד תום ההליכים. ביום 31.10.2024, הסכים בא-כוח העורר לקיומה של תשתית ראייתית לכאורית בכל הנוגע לעיקר המיוחס לעורר בכתב האישום, תוך שציין מהן נקודות המחלוקת המתעוררות לשיטתו; ובית המשפט הורה על הגשת תסקיר בעניינו. ביום 21.11.2024, נקבע כי ישנן ראיות לכאורה בעניינו של העורר, וכי נשקפת ממנו מסוכנות המקימה עילת מעצר.

3. לאחר שהוגש תסקיר, ביום 10.12.2024 הורה בית משפט קמא על מעצרו של העורר עד תום ההליכים. בתמצית, נקבע כי חרף נסיבותיו האישיות של העורר וחלקו הקטן ביחס לאחרים בכתב האישום, נוכח חזקת המסוכנות העולה מהמיוחס לו על רקע נטילת חלק בפעילות שיש בה כדי לסכן את ביטחון המדינה בתקופת מלחמה, אין חלופת מעצר שתסכון בעניינו; כאשר מסקנה זו מתחזקת נוכח כך שהחלופה שהוצעה נמצאה כלא מתאימה על-ידי שירות המבחן, שהעריך אף הוא כי נשקפת מהעורר מסוכנות.

הערר

4. בערר שלפניי נטען, בתמצית, כי העורר לא היה שותף למעשי חבריו כאשר לשיטתו הגורם המרכזי בפרשה הוא נאשם 1; כי לא מתקיימת בעניינו מסוכנות כלשהי; וכי שגה בית המשפט בקביעה כי כאשר ישנה חזקת מסוכנות הכלל הוא מעצר. עוד הודגשו נסיבותיו האישיות, ובהן גילו הצעיר; העובדה כי הלה נעדר עבר פלילי; והשפעת ההליך המרתיע בעניינו. כן נטען, כי יש להתחשב בכך שהעורר הסכים לקיומה של תשתית ראייתית מסוימת. עוד תוקף העורר את האמור בתסקיר שירות המבחן, ואת אימוצו על-ידי בית המשפט המחוזי. אשר להחלטה בדבר קיומן של ראיות לכאורה בעניינו, נטען בשולי הדברים, כי העורר לא יזם את השלכת הרימון.

5. בדיון שהתקיים לפני ביום 18.12.2024, חזר בא-כוח העורר על עיקר טענותיו בכתובים; ומנגד, המשיבה עמדה על המסוכנות הנשקפת מהעורר.

דיון והכרעה

6. לאחר עיון ושמיעת טיעוני הצדדים, באתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות.

7. כידוע, מעצרו של נאשם עד לתום ההליכים המשפטיים מותנה בהוכחת קיומן של מספר תנאים: ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של הנאשם; עילת מעצר; והיעדר אפשרות להשיג את מטרת המעצר בדרך של חלופה שפגיתה בחירותו של הנאשם פחותה (סעיף 21(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996; וראו למשל: בש"פ 7651/23 גמאל נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (05.11.2023)). במקרה דנן, לא מצאתי כי נפל פגם בהחלטותיו של בית משפט קמא; ואבאר.

8. לצד נסיבותיו האישיות של העורר, שלא נעלמו מעיניו של בית משפט קמא, והגם שנקבע כי חלקו הלכאורי בכתב האישום קטן ביחס לאחרים, העבירה החמורה המיוחסת לו מקימה חזקת מסוכנות סטטוטורית; וכאמור בהחלטת בית משפט המחוזי, מסוכנות זו נלמדת אף מתסקיר שירות המבחן. כפי שהודגש על ידי בית המשפט המחוזי, מדובר בעבירה חמורה כנגד ביטחון המדינה, שבוצעה לכאורה בתקופת מלחמה, באופן המצדיק בנסיבות המקרה את מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו (ראו והשוו: בש"פ 5670/18 עובידה נ' מדינת ישראל, פסקאות 8-9 (08.08.2018)).

9. זאת ועוד, לא מצאתי ממש בטענות העורר בדבר אפשרות בחינת חלופת המעצר בעניינו. כאמור לעיל, נקבע כי נוכח המסוכנות הקיימת בעניינו של העורר, הנלמדת מהעבירה המיוחסת לו וכמו גם מהאמור בתסקיר שירות המבחן, אין חלופה שתסכון בעניינו; כאשר ממילא החלופה שהוצעה על-ידו נמצאה כלא מתאימה על ידי שירות המבחן. במסקנות אלו של בית משפט קמא - לא מצאתי כל פגם.

10. אשר לטענתו של העורר, שהובאה בשולי הדברים, בדבר כך שלשיטתו הוא לא יזם את השלכת הרימון וכי גרסתו עדיפה לעניין זה על ראיות אחרות - כידוע, הלכה היא כי "בית המשפט אינו נדרש בשלב המעצר לשאלות של מהימנות עדים או למשקלן של העדויות אלא אם כן מדובר בפירכות מהותיות וגלויות לעין" (ראו למשל: בש"פ 8031/08 איטח נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (15.10.2008)). במקרה דנן, ועל רקע הסכמתו של העורר לתשתית הראייתית ביחס לעיקר המיוחס לו בכתב האישום, אין בטענתו שהובאה בעלמא לעניין זה, כדי להצביע על פירכות מהותיות בראיות הלכאוריות.

11. סוף דבר: הערר נדחה בזאת.

ניתנה היום, כ"ד כסלו תשפ"ה (25 דצמבר 2024).

חאלד כבוב
שופט